

ПО ГЛАСА
ГИ ПОЗНАВАМЕ

Избрахме това заглавие, уважаеми читатели, за рубрика на в. „Аз-буки“, защото никое друго не е така близо до истината. И защото едва ли има българин, който да не е чувал техните гласове – гласовете на радиожурналистите. Днес представяме Кирил Калев, директор на програма „Христо Ботев“ на БНР.

Интервюто взе
Зина СОКОЛОВА

Господин Калев, как от точните науки, където имате и докторска степен, стигнахте до радиожурналистиката?

– Може би изглежда странно на пръв поглед, но в професионалния ми път има ясна логика. От точните науки преди повече от 30 години дойдох в програма „Христо Ботев“ след конкурс, за да отразявам всичко, свързано с науката и техниката. Смених своето амплуа на инженер, за да популяризирам научните постижения, и работата ми беше свързана с този вид комуникация. Именно тук е червената нишка, която обединява моите, на пръв поглед, разнообразни интереси. Това, което правя открай време, всъщност е да комуникирам по различен начин. Стотиците ми радиожурналистически материали са свързани с комуникация на интересни факти за науката. По-късно тези занимания ме отведоха в частния радио бизнес, което е друг вид комуникационна дейност – в друг формат и с други задачи. Работата ми като представител на държавата на най-висша длъжност – посланик във Виена, е също вид комуникация. Дипломатията е висша форма на комуникация на международно ниво. В рамките на четири години представях България с всичко, което знам и умея. Мога да кажа, че винаги съм давал максималното от себе си, за да комуникирам с хората.

– При този обрат в кариерата Ви науката ли изгуби, или същели журналистиката?

– Нито едното, нито другото. Прецених, че човек трябва да открие у себе си един от деветте таланта – т.нар. девет вида интелигентност, открити от харвардски професор. След като цял живот се занимавам с комуникация, мога да кажа, че нося у себе си таланта да общувам. Докато талант за точните науки като че ли подсъзнателно още на 30-годишна възраст съм разбрал, че не притежавам. Въпреки че баща ми, който беше известен професор, настояваше да вървя в тази посока. Но аз избрах друг

път и така попаднах в радиото, което си е вид зараза.

– Пишете и музика?

– Да, мога да кажа, че се занимавам с музика от бебе. Но шегата настрана – за мен най-съвършената форма на комуникация между хората е музиката. Нищо чак толкова странно няма за човек, който обича да комуникира с хората, да може да го прави по различен начин. И за да затворим кръга – върнах се в програма „Христо Ботев“, която е най-голямата електронна медия, занимаваща се изключително с култура и наука. Върнах се, за да продължа там, откъдето съм тръгнал – разбира се, с други знания, други настройки, да ръководя един амбициозен екип от хора.

– Инициатор сте на две представления от т.нар. документален театър, посветени на Радой Ралин и Валери Петров.

– В моите творчески търсения документалните спектакли „Приятно ми е“ по стихове, епиграми и дълбоката поезия на Радой Ралин и „Хвърчащите хора“ по творчеството на Валери Петров – тези колоси на българската поезия, са ново средство за комуникация. Представленията са продължение на един формат – „Изпята поезия“, в който с години съм представял песни и стихове в радиоефира. В спектакъла за Радой първата компонента е индивидуалният разказ на неговия син Кин Стоянов. Друга част са моите разкази за Радой – имах с него близка връзка. Каним и хора, които го познават, също да се включат със свои спомени. Ключова тема е навършването на 50 години от изгарянето на „Люти чушки“ – книгката с епиграми на Радой и шаржове на Борис Димовски, заради съдържание, неудобно за властта. В спектакъла зву-

Кирил Калев – директор на програма „Христо Ботев“ на БНР:

Ако слушаш, без да чуваш, имаш огромен проблем

Инициативата си за документални спектакли за Радой Ралин и Валери Петров определя като вид радио за виждане

Кирил Калев завършва инженерно образование и защитава и докторат в Техническият университет в Магдебург, Германия. Бил е научен сътрудник в Института по металознание на БАН. След конкурс започва работа в програма „Христо Ботев“. Заедно с колеги създава и първото частно радио у нас – Радио FM+.

От 1997 до 2001 г. е посланик в Австрия. Отличен е с „Голям почетен знак на лента за заслуги към Република Австрия“. Автор е на книгата „Традиция и бъдеще – 120 години дипломатически отношения между България и Австрия“.

Има издадени три албума със свои песни.

Философията на развитието на всеки човек е много проста – ние правим това, което искаме, в края на краищата. Никой не може да ни накара да правим друго.

чат и записи на Радой Ралин, успявам по някакъв начин да пресъздам това, което правихме с него през 80-те години, когато пътувахме из цяла България. По време на спектакъла много хора с вълнение откриват една непозната страна от творчеството на Радой Ралин. Повечето знаят, че е сатирик, и не познават любовната му лирика. А тя е великолепна и наистина поразява публиката. В спектакъла звучат мои песни по текстове на Ралин, както и две песни, превърнали се в хитове – едната е по музика на Димитър Вълчев, а другата е на Петър Ступел. Миналата година на „Аполония“ показвахме спектакъла, който може да се определи и като „радио за виждане“, както му казваме.

– Вие сте експерт по комуникация и коучинг. Какво ще рече това?

– Не обичам тази дума коучинг, тъй като не всички я разбират. Замествам я с една по-простичка – наричам го партньорство. Коуч не е треньор в познатия смисъл за този вид професия. Понятието ментор е по-близко, но не е едно и също. Ментор обикновено е един по-опитен колега в сферата, в която работите. А професионалният партньор за развитие на хора не е от същата сфера. Философията на развитието на всеки човек е много проста – ние правим това, което искаме, в края на краищата. Никой не може да ни накара да правим друго. Професионалният партньор (коуч) не дава съвети като ментора. Той задава въпроси и подпомага човек в пътя за взимане на собствено, а не наложено решение. Ето я съществената разлика. Този подход, който впрочем не е нов, в последните години много се разви. Основният инструмент на персоналният партньор за

развитие на хора е задаването на въпроси. Така се провокират ситуации в мисловен процес, в които човек стига сам до решение.

– А как вие лично стигнахте до коучинг?

– Преди десетина години ме откри известен австрийски психолог. Беше ме наблюдавал известно време. Попита ме дали се занимавам с коучинг. Дори не разбрах въпроса му. Този човек ми отвори очите. В страните от Централна Европа подходът за организационно развитие на хора е добре познат. У нас тази практика не е много разпространена, аз съм един от пионерите. Запознах се с именити колеги, придобих най-високите степени на сертификация. Решението да стана директор на програма „Христо Ботев“, самият аз взех след няколко коучинг сесии. Вече съм свикнал така да взимам решение, и го препоръчвам на всеки. Тези сесии са индивидуални. Засега към тези практики проявяват интерес предимно в сферата на бизнеса, по-малко в социалната и още по-малко в публичната сфера. А високо организирани фирми не само ги използват, те дори имат вътрешни системи за коучинг.

– Познават ли Ви по гласа? Имали ли сте подобен тип обратна връзка със слушатели?

– Да, случваше се, когато бях активен пред микрофона. Сега по-скоро ме разпознават по моите песни, тъй като те се излъчват. Колкото до обратната връзка, тя е ключът към нещата. Ако слушаш, а не чуваш, имаш огромен проблем. Това е проблем и на нашето общество – всички говорим, но не се чуваме. Обратната връзка ти показва какво да правиш и накъде да развиваш себе си и хората, които ръководиш.